

naar het wijzerbord van de staande klok, klemde de lippen opeen.

Haar korte gezette gestalte was gehuld in een ondaagsche japon van bruin satijn met witte ruches aan polsen en hals en versierselen van glanzende knoopjes langs borst en rug; op het witte haar ontbrak vreemd het door-de-weeksche kanten mutsje, dat haar als huishoudster een distinctief gaf van boven de meiden te staan, zonder nochtans mevrouw te zijn.

„Die klok is voor....” zei Jan, haastig zijn jas uittrekkend.

„Ja 't is nog geen half zeven geslagen....” bevestigde Simon.

Juffrouw Lurkus scheen het niet te hooren, duwde de tochtdeur open, verdween daarachter in de gang.

„Toch eens naar laten kieken”, zei Jan nog, even wat onzeker dralend.

Simon toonde geen belangstelling meer, liep de gang in, aan het einde waarvan de eetkamer was.

Jan volgde.

Als ze een zijdeur passeerde en Jan die opende, wendde Simon zich als verschrikt om.

„Wou je noe eerst nog....?” vroeg hij wat wrevelig.

„Even m'n handen....”

„Och nee, kom noe maar”.

Toen zag Jan van zijn voornemen af en volgde zijn broeder in de eetkamer. Dadelijk achter hen kwam Laurien, het binnenmeisje, al met de soepterrine.

Jonkheer Jan van Bruelis was achter in de zestig; in den loop der jaren was zijn langwerpige gelaat met de spitse kin en de kleine, steeds half dichtgeknepen oogen geworden als een geelbleek perkamenten masker; over den smallen, aan de slapen sterk afgeplattten schedel streepten de dunne grijswitte haren van af de scheiding, welke al even boven het oor begon; hij was zeer lang en zeer mager, een magerheid, die vooral ook opviel aan de beenige platte polsen en de knokige en toch fijne vingers, die met de spits geknipte nagelpunten soms deden denken aan graaiend woelende kreeftenscharen.

Hij had een heesche stem, sprak met een sterk Zeeuwsch dialect; hij lachte zelden van harte, maar indien hij het deed, dan verwekte dit lachen vaak een ontsteltenis van weerzin om de bruin brokkelige tandresten, welke dan achter de dunne lippen verscholen bleken.

Zijn kleeding was immer correct en van dure stoffen vervaardigd, maar het snit zijner jaquets en colberts was vele modes ten achter en wijzigde zich de laatste jaren eigenlijk in het geheel niet meer; hij droeg ook altijd dezelfde soort lage ronde boorden van een iets te wijd model, waardoor de pezige magerte van zijn hals en de uitpuilende adamsappel des te sterker opvielen.